

A kárpátaljai fenyvesek közt piroslik a vér,

Koldus- könnyel keveredve a szívünkig ér.

Szívünk, lelkünk beleretten:

Egy nemzet függ a kereszten,

Csak a szeme kér.

„Míg a tömeg, gyilkos tömeg, kacaja kísér,

Veronika hol a kendőd patyolatfehér?

Hogy az arcom megtöröljem,

Fölitassam véres könnyem,

Merre vagy, testvér?!”

A Kárpátok örökzöldje ugyan mit ígér?

A letarolt rönkök között ott zokog a szél.

Kiáltás kél ajkaimon:

„Cirenei magyar Simon,

Hol kése, testvér?!”

A máramarosi havasokhoz gyilkos fejsze ér,

*Zúgó árnak iszapjában terem majd a keserű ke-
nyér.*

Nem üt a kéz, a szó nem átkoz,

Sebét tárja Miatyánkhoz,

Sírj velünk, testvér

(Gyombolai Márton: Kárpátaljai golgota)

XXV. évfolyam 4. szám 2018. április

Bulányi Gy.: Nagycsütörtök	3735
Dsida J.: Nagycsütörtök	3737
Habos L.: Nagypéntek...	3737
Király I.: Az ellenszeretettől...	3738
Bulányi Gy.: A szolnoki katekumenek miséje	3739
Bulányi Gy.: Másik katekumen mise	3740
Merza J.: Tolsztoj olvasása közben	3742
Gromon A.: Kedvenc közhelyeink...	3748
Szabó L.: Hazám...	3749
Habos L.: Gondolat-morzsa	3750
Barcza B.: Perlekedés	3751
Dr. Nagy B.: Paradox gondolatszikrák...	3753
Inczedy P.: Egy csepp emberség	3753
Miklovicz L.: Homília...	3754
Simon András Kitüntetése	3755
J. Krishnamutri: Gondolatok...	3757

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért, nemzetünkért,
mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»

Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

BULÁNYI GYÖRGY NAGYCSÜTÖRTÖK

A keresztút út a feltámadásba. A szenvedés útja a boldogságba visz.

Ha megértettem ebből valamit, akkor életem hátralevő részében e megértéshez méltóan akarom járni a keresztutat.

Ez először is azt jelenti, hogy Titokzatos Tested történelmi keresztútjában nem akarok a szenvedtetők, a keresztre feszítők közé tartozni. Nem akarom szenved-

tetni sem a Főt, sem a tagokat. Ez a világ fiainak a szakmája, és én nem akarok a világ fiai közé tartozni. Hova akarok tartozni? A szenvedők és keresztre feszítettek közé. Azért, mert mazochista vagyok és örülök a szenvedésnek? Nem. Hanem azért, mert, *ha nem akarok másokat szenvedtetni, akkor azok közé fogok tartozni, akiket mások szenvedtetnek.* Azért tehát, mert a Jézus-követés kiügyeskedhetetlen velejárója e szenvedés.

Ha nem bántanak, ha senki sem bánt, akkor biztosan megalkudtam. A szeretet nagysága egyenes arányban van a rám mért, a reám váró szenvedésekkel. Itt minden kivétel szabályt erősít. Ezeket a szenvedéseket nem a testvéreimtől akarom beszerezni; ezeket nem én akarom testvéreimre mérni. Testvéreim méltán várhatják el tőlem, hogy szeressem őket; hogy ne csináljunk karikatúrát a te Testedből. Arról ismernek meg bennünket, hogy szeretjük egymást. Nem szabad eltűrnünk magunk között a szeretetlenséget. Betániában Júdas bántja Magdolnát és Jézust; és Jézus megvédi magát és Magdolnát is. Nem lehet minden magatartást elfogadnunk.

A szenvedők és a keresztre feszítettek közé akarok tartozni tehát, mert Téged követő életnek akarom az életemet. Nem akarom félgőzzel teljesíteni a küldetést; nem akarok retusált evangéliumot képviselni. A pedagógia a kiskorúak számára szánt magatartás, a nagykorúaknak joguk van meghallgatni a hamisítatlan, teljes értékű evangéliumot; a nagykorúakkal nem pedagógiázhatok, mert elpedagógizálom az életemet és az életüket.

Más az emberi gyengeség és más az elv. Én lehetek gyenge; az elv, amit szavaimmal képviselek, nem lehet gyenge. Ha majd akkor hirdethetem a Krisztus teljességét, amikor meg is tudom valósítani az életemben, akkor félok, hogy egész életemben csak felvizezett szövegeket mondhatok. Szövegeimet sohasem igazíthatom az életemhez. Az életemet kell állandóan odaigazítanom a szövegeimhez.

Jézusom! a keresztútjárásom legyen tehát *bűnbánattal teljes keresztútjárás.* Éljen bennem a bánat, ha bántom a Főt, Téged, ha bántom a tagokat, ha bántom a világ fiait. Éljen bennem a bánat akkor is, ha nem bántok ugyan, de mulasztok; ha másod- és harmadrendű dolgokkal elvacakolom az életemet és ezzel hátráltatom a Krisztus Test történelmi kibontakozását.

A keresztútjárásom legyen *emlékező keresztútjárás.* Emlékezzem, ne csak az eucharisztikus lakomával, de a keresztútjárással is Reád. Arra, hogy mi lett a sorsod akkor, azok részéről, akik nem hallgattak szavaidra, nem fogadták el a tanításod. Arra, hogy mit vállaltál. Nem üres csodálkozás és semmibe sem kerülő sopánkodó sajnálkozás, a gonosz zsidók elmarasztalása a célja ennek az emlékező keresztútjárásnak, hanem a tanulás. Azért emlékezzem, hogy tanuljak. Hogy megtanuljam, hogyan is tetted dolgaidat Te.

A keresztútjárásom legyen kiegészítő, *szenvedéseidet kiegészítő keresztútjárás.* A keresztút legyen - *az én keresztutam.* A keresztútjárással neveljem magam arra, hogy én is eljussak az én keresztutamhoz, ahogyan Te, Jézusom eljutottál a magadéhoz. Pál azt mondta, hogy kiegészíti a szenvedéseidet. Ő, aki annyira tudta, hogy milyen nagyon nagy az, amit értünk tettél a Te keresztutaddal, nem gondolta, hogy helyette jártad végig azt. Pál tudta, hogy ha azt akarja, hogy valami haszna lehessen Kis-Ázsiának és Achaiának abból, hogy Te meghaltál értük, akkor neki is meg kell járnia a maga keresztútját. Dekázás, óvatosság és a kockázatok elkerülése nélkül. Jézusom, én is tudom, hogy ha én itt és most nem mondom és nem teszem azt, amit tanítottál, akkor nem jutnak el Hozzád valakik. A szeretet szavának hangzania kell, a szeretet tetteinek tevődnie kell, a világ fiainak meg kell állapítaniuk, hogy az egész világ utánunk fut és féltékennyé kell lenniük és ütésre kell készülődniük. Amíg csak mosolyogni tudnak akaródszainkon, addig még nem mondjuk és nem tesszük azt, amit Te kívánsz tőlünk.

Jézusom, mi fog erőt adni nekem ehhez a naponkénti hűséghez és az érte járó kereszt elviseléséhez? Nem mi, hanem ki? Te adsz erőt nekem mind a kettőhöz. Hogyan tapasztalhatom meg az erődöt? Úgy, hogy jókedvvel csinálom, amit csinállok. Jókedvem megnyilvánul mindenekelőtt abban, hogy nem ijedezem. Halom a szavadat: „Ne féljete!” Nem féltél, bár tudtad, hogy utad Jeruzsálem felé halad. Ha mégis elszorult szíved, hát megkeményítetted arcod, mint akkor, Szamáriában; hát letérdeltél, mint a Getszemániban és fel nem keltél, amíg a félelmet magadtól messze nem űzted, amíg nem tudtad nyugodt hangon és nyugodt arccal kérdezni: „Kit kerestek? Én vagyok. Vihettek. Ez a sötétség órája. A ti órátok. Péter, dugd a kardodat hüvelyébe. Ti pedig kötözhetek.” - Aligha van nagyobb kegyelem az életünkben, mint Érted hordani bilincseket. Jézusom, soha meg ne kísértsen a gondolat, hogy el akarom kerülni a bilincset, amelyet Érted kapcsolnak a csuklóimra. Nincs ennél méltóbb férfi-dísz és női karperec azok számára, akik megértették felhívásodat és akarnak a barátaid lenni.

Jókedvem megnyilvánulhat abban, hogy egyre több az energiám Számodra és ügyed számára. Egyre több, mert egyre inkább az a helyzet, hogy már csak Te érdekelsz. Dobálom folyamatosan ki a hajómból, ami nem Te vagy, ami nem közvetlenül Érted van. Szeretet és Jézus-mániássá kell lennem, hogy a gondolatok annyiban érdekeljenek, amennyiben a szeretetről beszélnek, a cselekedetek annyiban, amennyiben kézfogások születnek meg belőle, az érzelmek annyiban, amennyiben eggyé teszik azt, ami kettő.

Jókedvem megnyilvánulhat abban is, hogy átélem: jó nekem a Te, a tieid társaságában lennem. Akkor vagyok otthon, ha Veled vagyok, ha a teiddel va-

gyok. Mindezek megvalósult és naponként tovább valószínű ígéretetek és remények Benne. Ami tegnap még csak ígéret és remény volt, az ma már teljesült és megadott valóság. Erőd bizonyítéka és jókedvre derítője. Jókedvem legfőbb forrása pedig az a mindennél erősebb meggyőződése, hitem, hogy ez a jókedv be nem fagyasztható és el nem fogyható, hanem növekvő és a végtelenbe fut.

Propter quod et Deus exaltavit illum. Az Ígéret teljesülése - a húsvétvasárnap hajnala, a feltámadás. Ez a mai hajnal, amely fényel tölti meg templomod, záloga az örök hajnalnak, amelyben megközelíthetővé válik számunkra a ma még megközelíthetetlen világosság, amelyben Jézusunk, lakol.

Ignoti nulla cupido. Nem ismerem az Isten létezési módját, nem tudok vágyódni arra, amit elgondolni sem tudok. De ismerem az Isten léttartalmát, a szeretetet, és vágyódni tudok a teljességére annak, amit a maga töredékességében már élvezek! S ezért aztán e töredékes szeretet útját járom testvérek és szenvedtetők között, és vágyódni tudok a nem töredékes szeretet honárára, ahol már csak Te vagy, csak a testvéreim vannak, és nincs, aki hozzá tudna nyúlni közös örömhöz, ahol már elmaradtak tőlünk a szenvedtetők. Nem vagy ismeretlen számomra, Jézusom, s ezért képes vagyok vágyódni Reád halálomig, vágyódni arra a feltámadásra és új életre, amely Örök Országodban köszönt reám.

Felhők, felhők, rohanó felhők,

Alkony-komolyak, esti lilák Szállnék veletek! Vigyetek, vigyetek!

Felhők, felhők, rossz a világ.

Felhők, felhők, nyugtalan felhők,

Zivatar-kékek, szélbe-lilák!

Ugye máshol, szélel nyugváskor,

Még más, ugye más, ugye szép a világ. (Sík Sándor)

Ámen...

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1974, 1. kötet
DSIDA JENŐ

NAGYCSÜTÖRTÖK

Nem volt csatlakozás. Hat óra késést jeleztek és a fullatag sötétben hat órát üldögéltem a kocárdi váróteremben, nagycsütörtökön. Testem törött volt és nehéz a lelkem, mint ki sötétben titkos útnak indult, végzetes földön csillagok szavára, sors elől szökve, mégis szembe sorssal s finom ideggel érzi messziről nyomán lopódzó ellenségeit. Az ablakon túl mozdonyok zörögtek, a sűrű füst, mint roppant denevérszárny, legyintett arcul. Tompa borzalom fogott el, mély állati félelem. Körülnéztem: szerettem volna néhány szót váltani jó, meghitt emberekkel, de nyirkos éj volt és hideg sötét volt, Péter aludt, János aludt, Jakab aludt, Máté aludt és mind aludtak... Kövér csöppek indultak homlokomról s végigcsurogtak gyűrött arcomon.

HABOS LÁSZLÓ

NAGYPÉNTEK VAN...

Ülök a székemen, s a faliorára pillantva mélyről tör fel a sóhaj. Az asztalon többször használt gyertya, egy gyűfás skatulya és a Bibliám pihen.

Nagypéntek van, s csendet kellene teremtenem...

Mit is mondok - mi az, hogy teremteni... hiszen én azt nem tudok, s aki tud, az már régen megtette.

Csitt - szólok magamra, és behunyom szemem. Csendet szeretnék, de az élet valamiért nem csendes, az élet zajos, és a zaj nagyon is körülvesz. Gyertyát gyújtok, s nézem a pislákoló lángot. Nagypéntek van, s emlékezni kellene...

Mit mondok már megint, hiszen nem voltam ott, tehát emlékezni nem, csak megemlékezni tudok Isten fiának haláláról - hű, ez így nem jó, inkább így: megemlékezek az Isten fiának ajándékáról. Igen, így már könnyebb felidézni azt a kegyetlen kivégzést.

m
e